

RUSOVÉ ZACHRAŇUJÍ VŠECHNY, DOKONCE I AMERICKÉ MARIŇÁKY!!!

- CZ24 News | 27. května 2023

Rusové zachraňují všechny, dokonce i americké mariňáky

Před několika lety, jak informoval web topwar.ru (*na webu publikováno v roce 2011*), zveřejnily americké malé noviny prakticky zpověď poručíka americké námořní pěchoty Michaela Fogettiho. Popisuje události jeho života, které se odehrály před více než 40 lety během “jedné malé, ale špinavé války vedené Spojenými státy, Alžírskem, Etiopií a Somálskem”.

Samotný Fogettiho text vyžaduje krátký komentář: odehrává se v dnes již nechvalně proslulém Adenském zálivu. “Tankista”, alias “vousatý kapitán”, je major Nikolaj Ignatěvič Jeremenko, velitel samostatného praporu 104. TB přiděleného k misi OSN.

Zpověď poručíka americké námořní pěchoty

Jmenuji se Michael Fogetti a jsem kapitán námořní pěchoty USA ve výslužbě. Nedávno jsem v jednom časopise viděl obrázek ruského pomníku z Treptowského parku v Berlíně a vzpomněl jsem si na jednu epizodu ze své služby. Moje četa po provedení speciální operace dostala rozkaz čekat na evakuaci na určeném místě, ale nijak jsme se na toto místo nedokázali dostat.

V oblasti Zlatého rohu bylo, jako obvykle, horko v každém slova smyslu. Jedna revoluce místním zjevně nestačila. Jim bylo zapotřebí nejméně tří, pár občanských válek a jako přídavek jeden náboženský konflikt. Úkol jsme splnili a pak jsme spěchali na místo setkání s lodí, která nás měla odvézt na místo evakuace.

Ale pak nás však čekalo překvapení. Na okraji malého přímořského městečka na nás čekalo několik skupinek neklidných ozbrojených mužů. Pošilhávali po nás, ale nepřekáželi nám, protože kolona pěti džípů, ověšených zbraněmi M-16 a M-60, budila respekt. Podél ulice se občas objevila auta se stopami střelby a zjevného rabování, ale právě tyto objekty přitahovaly hlavní zájem domorodců a ozbrojení lupiči měli jasnou přednost před neozbrojenými.

Když jsme u zdí domů spatřili několik mrtvých těl zřejmě Evropanů, nařídil jsem být v pohotovosti, ale bez rozkazu nestřílet. V tu chvíli vyběhla z úzké uličky bílá žena s holčičkou v náručí a za ní se

smíchem následovala trojice místních negrů (*pardon, "afroafričanů" – pozn.překl.*). Už nám nebylo nic do politické korektnosti. Ženu s dítětem jsme okamžitě vtáhli do džípu, na pronásledovatele křičeli a jednoznačně jim hrozili samopalem, ale opojení beztrestností a prolitou krví zahrálo s těmi parchanty špatnou hru. Jeden z nich zvedl svůj G-3 a zjevně se chystal na nás vystřelit, mariňák Colone automaticky stiskl spoušť a my jsme se ocitli pod silicí palbou. Ještě že ti parchanti neuměli střílet přesně. Dojeli jsme na vrchol kopce, na němž město stálo, a spatřili jsme panorama přístavu pod námi, jehož nejjasnějším fragmentem byl parník hořící u přístaviště.

V přístavu se tísnilo více než 1 000 evropských civilních specialistů a jejich rodin. Vzhledem k vyhlášení nezávislosti a také džihádu v okolí se všichni snažili co nejrychleji evakuovat. Jak už bylo zmíněno výše, loď, na níž měli být uprchlíci evakuováni, vesele plápolala v přístavu, na okraji města se soustřeďovaly davy povstalců a jedinou přátelskou silou byla moje četa se šesti kulomety a pokaženou vysílačkou (Walkie-talkie se nepočítal).

Měli jsme připravené vodní plavidlo a dokonale zamaskovaný člun, ale vešli jsme se tam jen my. Neměli jsme právo nechat ženy a děti napospas osudu. Vysvětlil jsem chlapcům situaci a řekl jim, že zůstávám tady a nemám právo nikomu z nich nařizovat, aby zůstal se mnou, a že rozkaz k naší evakuaci platí a člun je připraven.

Ale ke cti mých chlapců je třeba říct, že všichni zůstali. Spočítal jsem, že mám k dispozici 29 mariňáků včetně sebe, sedm demobilizovaných francouzských legionářů a 11 námořníků z potopeného parníku, dva tucty dobrovolníků z civilního kontingentu. Přístav byl za Druhé světové války základnou a několik desítek kamenných skladišť, obehnaných pevnou zdí s věžičkami a dalšími architektonickými výstřelky z minulého století, jako by vypadlo ze stránek Kiplinga a Boussenarda, vypadalo docela solidně a vhodně pro obranu.

Tento komplex nám posloužil jako nová pevnost Alamo. V těchto skladech se navíc nacházely sklady humanitární pomoci OSN a také stará kasárna s tekoucí vodou a kanalizací. Samozřejmě, že pro tolik lidí nebylo dost záchodů, natož sprch, ale lepší než nic. Mimochodem, polovina jednoho ze skladů byla plná beden dobré whisky. Zřejmě tu nějaký úředník OSN dělal svůj malý gesheft (*obchůdek*). To znamená, že celá situace, kromě vojenské, byla normální a vojenská situace byla následující ...

Na náš perimetr pravidelně útočilo více než 3 000 povstalců, složených z revoluční gardy, nepravidelných formací a prostě davu, která chtěla rabovat, naštěstí pro nás vyzbrojených pouze lehkými zbraněmi – od Mauser-98 a Sturgeschwehru po automaty Kalašnikov a pistole „Sten“. Místní měli tři stará francouzská děla, kterými se jim podařilo nešťastný parník potopit, ale legionářům se podařilo baterii obsadit a děla i munici vyhodit do vzduchu.

V danou chvíli jsme mohli postavit proti nim 23 pušek M-16, 6 samopalů M-60, 30 čínských kalašnikovů a pět ruských samopalů čínského původu s municí ráže 50 mm. Pomáhaly nám hlavně udržovat nepřítele v patřičné vzdálenosti, ale munice nám docházela s alarmující rychlostí.

Francouzi řekli, že za 10-12 hodin připluje ještě jeden parník, dokonce v doprovodu hlídkového člunu, ale tyto hodiny bylo třeba se ještě udržet. A obléhatelé měli jednu velkou pobídku v podobě skladů s humanitární pomocí a stovek bílých žen. Všechny druhy tohoto zboží zde byly vysoce ceněny. Kdyby zaútočili z jihu, západu a severu zároveň, tak jeden takový útok odrazíme, ale na podruhé bychom již neměli dost munice.

Naše hlavní vysílačka schytala zásah kulkou, když jsme se ještě jen blížili k přístavu, a osobní vysílačky měly dosah pouze několik kilometrů. Na starý maják jsem spolu s ostřelovačem umístil nadrotmistra Smitheeho, našeho „rádiového boha“. Měl tam něco splichtil ze dvou vysílaček, ale zatím z toho moc užitku nebylo.

Nepřítel neměl žádné odstřelovače, což mě velmi těšilo. Město se nacházelo výše nad přístavem a ze střech některých budov byla oblast, kterou jsme zabírali, vidět jako na dlani, ale rozložení města také zapracovalo v náš prospěch. Pět rovných ulic se táhlo akurátně až k hradbám a snadno se prostřelovalo z věžiček, belvederů a arkýřů ... A tu začal další útok. Přicházel ze dvou protilehlých směrů a byl poměrně masivní.

Předchozí neúspěchy povstalce něco naučily a drželi naše kulometná stanoviště pod těžkou palbou. Během pěti minut byli tři kulometčíci zraněni a další zabit. V tu chvíli nepřítel udeřil na centrální bránu komplexu: pokusil se ji prorazit nákladním autem. Téměř se jim to podařilo. Jedno křídlo bylo částečně vyraženo a na nádvoří vtrhly desítky ozbrojených postav.

Družstvo desátníka Westheimera, poslední obranná záloha, útok odrazilo, ale přišlo o tři zraněné muže, z toho jednoho vážně. Bylo jasné, že další útok může být pro nás poslední: měli jsme ještě dvě brány a ve městě bylo dost těžkých nákladních aut. Měli jsme štěstí, že přišla doba k modlitbě, a tak jsme využili oddechu a zmobilizovali co nejvíce civilistů, aby zabarikádovali brány všemi dostupnými prostředky.

Znenadání mi na mou vysílačku zavolal Smithy:

- *Pane. Mám nějakou nepochopitelnou výzvu a vypadá to, že je od Rusů. Vyžadují velitele. Mohu to k vám přepnout?*

- *A proč si myslíš, že to jsou Rusové?*

- *Oni řekli, že nás volá "slunečná Sibiř", a Sibiř je v podstatě v Rusku ...*

- *Dělej,*" řekl jsem a ve sluchátku jsem slyšel anglickou řeč s lehkým, ale zjevným ruským akcentem.

- *Mohu se zeptat, co dělá námořní pěchota Spojených států na svěřeném mi území?* - následovala otázka.

- *Tady je nadporučík námořní pěchoty Michael Fogetti. S kým mám tu čest?* - zajímal jsem se teď já.

- *Ty máš čest mluvit, poručíku, s tím u koho, jako jediného v této části Afriky jsou tanky, které mohou situaci radikálně změnit. A říkají mi "Tankista".*

Neměl jsem co ztratit. Nastínil jsem situaci, samozřejmě jsem vynechal otázku naší vojenské "síly". Rus reagoval dotazem, zda je moje drobná zpráva žádostí o pomoc. Vzhledem k tomu, že palba po obvodu se zvedla s novou silou a zjevně šlo o masivní obléhací útok, vzpomněl jsem si na starého Winstona, který kdysi řekl, že kdyby Hitler napadl peklo, on, Churchill, by proti němu uzavřel spojení se samotným ďáblem, a odpověděl jsem Rusovi kladně. Následovala následující tiráda:

- *Označte pozice nepřítele červenými raketami a čekejte. Až se ve vašem zorném poli objeví tanky, budeme to my. Ale varuji vás: pokud jen jednou vystřelíte na mé tanky, všechno, co vám místní obyvatelé chtějí udělat, vám bude připadat jako nirvána ve srovnání s tím, co s vámi udělám já.*

Když jsem se zeptal, kdy přesně budou na dohled, ruský důstojník se mě zeptal, jestli jsem z Texasu, a když jsem řekl, že ne, vyjádřil přesvědčení, že vím, že Afrika je větší než Texas, a já se tím nijak neurazil.

Narídl jsem, označit červenými světlicemi shluky nepřátelských bojovníků, nevystřelovat hlavu a nestřílet na tanky v případě, kdyby se objevily. A pak se to začalo dít. Střílelo se nejméně z tuctu hlavní ráže nejméně 100 mm. Část povstalců se dala na útěk před výbuchy směrem k nám a my jsme

je přivítali, aniž bychom šetřili naše poslední zásobníky a pásy. A v mezerách mezi domy se ve všech ulicích současně objevovaly siluety tanků T-54 obsypané výsadkem.

Bojové stroje se řítily jako palebné vozy. Strílely věžové kulomety i výsadkáři. Zdánlivě ohromná armáda domácích bojovníků, která se nedávno objevila, se rozptýlila jako dým. Výsadkáři seskočili ze svých obrněnců a rozprostřeli se kolem tanků a začali vyklízet okolní domy. Krátké dávky kulometné palby a tlumené výbuchy granátů se ozývaly po celé frontě jejich postupu. Ze střechy jednoho z domů náhle zazněla dávka, tři tanky okamžitě otočily své věže směrem k poslednímu útočišti šíleného džihádického hrdiny a salva formace, která se okamžitě změnila v explozi připravila město o jednu z jeho architektonických ozdob.

Přistihl jsem se při myšlence, že bych nechtěl být cílem útoku ruského tanku, a i kdyby se mnou byl celý prapor s podpůrnými jednotkami, nebyli bychom pro ty rychlé obrněné obludy s rudými hvězdami vážnou překážkou. A vůbec nešlo o palebnou sílu ruských bojových strojů. Dalekohledem jsem viděl tváře ruských tankistů sedících ve věžích svých tanků: v těch tvářích byla absolutní jistota vítězství nad jakýmkoli nepřítelem. A to je silnější než jakýkoli kalibr.

Ruský velitel, můj vrstevník, na tankistu příliš vysoký, opálený a vousatý kapitán, se představil pro můj sluch nesrozumitelným ruským příjmením, podal mi ruku a ukázal přizývavě na svůj tank. Pohodlně jsme se usadili na věži, když mě náhle ruský důstojník prudce odstrčil do strany. Vyskočil, sundal si z ramene automat, něco šustivě zapískalo, ještě a znovu ještě jednou. Rus sebou škulb a po čele mu stékal pramínek krve, ale zvedl automat a poslal kamsi dvě krátké dávky, které zachytila zřetelná linie dávky věžového kulometu ze sousedního tanku.

Pak se na mě omluvně usmál a ukázal na balkon celnice s výhledem na náměstí před přístavní zdí. Tam bylo vidět tělo muže ve špinavém burkusu a leskla se hlaveň automatické pušky. Uvědomil jsem si, že mi právě zachránili život. Černovlasá dívka (Kubánka, stejně jako někteří tankisté a výsadkáři) v maskovací kombinéze obvazovala mému zachránci hlavu a španělsky řkala, že *“señora kapitána pořád leze pod kulky”*, a já v nečekaném zachvěvu duše jsem vytáhl kopii svého Purpurového srdce, s nímž jsem se nikdy nerozloučil jako s talismanem pro štěstí, a podal jsem ji ruskému tankistovi.

Trochu zmateně přijal nečekaný dar a pak do otevřeného poklopu svého tanku něco rusky vykřikl. Za chvíli z něj vykoukla ruka s obrovským plastovým pouzdem s velkou pistolí. Ruský důstojník se usmál a podal mi to.

A ruské tanky už byly rozmístěny podél hradeb a mířily na město. Nově otevřenou a odbarikádovanou bránou vjela do přístavního areálu tři vozidla a já jsem byl na pancíři předního z nich. Uprchlíci se hrnuli ze skladů, ženy plakaly a smály se, děti skákaly a vrískaly, muži v uniformách i bez nich křičeli a pískali. Ruský kapitán se ke mně naklonil a přes hluk řekl: *“Tak vidíš, mariňáku. Kdo nikdy nevjel do osvobozeného města na tanku, nezažil skutečný svátek duše. To není, jako by ses vylodil z moře.”* A poplácal mě po rameni.

Tankisty a výsadkáře objímali, podávali jim nějaké dárky i lahve a asi šestiletá holčička přistoupila k ruskému kapitánovi a s plachým úsměvem mu předala čokoládu z humanitární pomoci. Ruský tankista ji objal a opatrně ji zvedl, ona mu položila ruku kolem krku a já měl najednou pocit deja vu.

Vzpomněl jsem si, jak nám před několika lety na turistické cestě po Západním a Východním Berlíně ukazovali ruský památník v Treptowském parku. Naše průvodkyně, postarší Němka s podrážděným obličejem, ukazovala na obrovskou postavu ruského vojáka se zachráněným dítětem v náručí a šeptala pohrdavé fráze v mizerné angličtině. Řekla, že to všechno je velká komunistická lež a že Rusové přinesli do Německa jen zlo a násilí.

Jako by mi z očí spadl závoj. Předě mnou stál ruský důstojník se zachráněným dítětem v náručí. A to byla realita, a to znamenalo, že ta německá žena v Berlíně lhala a ten ruský voják z podstavce v té realitě také zachraňoval dítě. Takže možná naše propaganda také lže, že Rusové spí a přitom sní, jak zničit Ameriku ...? Ne, pro obyčejného nadporučíka námořní pěchoty jsou takové vznešené záležitosti příliš složité. Vzdal jsem to a hodil do sebe láhev whisky s Rusem, kdoví jak se mi objevila v ruce.

Téhož dne jsme se nám podařilo spojit s francouzským parníkem pod záštitou OSN, který připlul ve dvě hodiny ráno. Loď opustila nehostinný břeh, když slunce vystoupalo dostatečně vysoko. A dokud nehostinné pobřeží nezmizelo v mlze, mávala holčička kapesníkem na ruské tankisty, kteří zůstali na břehu. A rotmistr Smitty, který u nás byl považován za našeho filozofa, zamyšleně řekl:

- Nikdy bych nechtěl, aby s námi Rusové vážně válčili. Ať to zní nepatrioticky, ale mám pocit, že by nám rozhodně nakopali zadky.

A, když trochu podumal, dodal:

- No, a oni pijí tak, jak se nám o tom ani nesnilo. Vypít láhev whisky přes hrdlo - a nic ... Vždyť nám tohle nikdo neuvěří, řeknou, že by to nedokázal vymyslet ani Davy Crockett.

*Podle svědectví maršála Vasilije Čujkova byl prototypem sochy osvoboditele seržant Nikolaj Masalov z 220. gardového střeleckého pluku 79. gardové střelecké divize. 26. dubna 1945 během bojů v centru Berlína vynesl Masalov z bombardované zóny tříletou německou holčičku. Zároveň je možné, že sochař Vučetič o této epizodě z vojenské historie nevěděl. Na pomník mu pózoval tehdejší velitel střelecké čety Viktor Gunaza.

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Peter 008/Pokec24